ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΑΡΤΥΜΑ

Ἤθελα νὰ μεταλάβω
καὶ νηστεύω τὰ φιλιά...
Μὰ —παράξενο— πασχάζω
μὲ τὴ... μαύρη σου ἐ λ η ά !

ΤΟ ΣΤΑΥΡΩΜΑ

Τὸ σ τ α ύ ρ ω μ α ποὺ μοῦκανες
μὲ σβύνει κατὰ κράτος.
Ἂν ζοῦσες κεῖνον τὸν καιρό,
θὰ ἤσουνα... Πιλᾶτος !

ΧΟΛΗ

Χριστὸς ἀνέστη, ἄσπλαχνη,
καὶ δός μου τὸ φιλί,
μὴ μὲ ποτίζεις ἄδικα
μὲ... ξύδι καὶ χολή !

ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΟΥ

Μὲ σταύρωσες, χρυσό μου, γιὰ καλά,
Μὲ πρόδωσες, μοῦ πῆρες τὰ ψιλά.
Καὶ τί, καὶ τί δὲν μοῦχεις κάνει ;
Μοῦ φόρεσες ἐξ ἀκανθῶν στεφάνι !
Κι' αὐτὴ τὴν ὥρ' ἀκόμα πρὸ σοῦ γράφω
Βαδίζω κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸν τάφο...
Ἤσουν γιὰ μὲ Καϊάφας καὶ Πιλᾶτος
Μὲ ξεπεντάμασες, ποὺ λένε, κατὰ κράτος
Μὲ μάδησες, μ' ἀφάνισες, μὲ ἔκανες γουλὶ
Πάει ἡ φτωχή μου νειότη !
Ξεπίρασες, μὲ ἄλλους λόγους, δηλαδὴ
Καὶ τὸν Ἰσκαριώτη !...

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ !....

Ὅταν σὲ εἶδα κατὰ πρῶτον εἰς τὸ σινεμὰ
Κι' ἀντίκρυσα τὴν τόση ἐμορφιά σου
Τρελλάθηκα, μοῦ κόπηκε ἡ φωνή...
Ἐφώναξα :—«Ἐλί, ἐλί λαμὰ σαβαχθανί !...»
Καὶ βούτηξα ἀκράτητος στὴν ἀγκαλιά σου !

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Τ' εἶνε, Χριστέ, τὰ πάθη σου
μπρὸς στὴ δική μου κοῦρα ;
Ἐσέ, κι' ἂν σὲ σταυρώσανε,
...ν ε μ ρ ί ο σ' εἶχαν κάνει.
Μὰ ἐγὼ στὸ φῶς ἀπάμεινα,
μαύρη καὶ κακομοῖρα
καὶ οὔτε κἂν ἀκάνθινο
θὰ δῶ ποτὲ... στεφάνι !

Ἡ Σάρρα Μπερνάρ

χιόνι εἶνε κόκκινο. Χίλια παλληκάρια εἶν' ἐκεῖ ξαπλωμένα δίχως τάφους, μὲ τὰ σπαθιὰ ἀκόμα στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια κατατρομασμένα. Κανένα δὲ σαλεύει. Ἀπὸ πάνω τους πετοῦν καὶ κρώζουν μαῦρα κοράκια.

Τὸ κρύο φεγγάρι σκορπίζει ἀπόμακρα τὴν κατάχλωμη φλόγα του. Ὁ Γιάλμαρ σηκώνεται ἀνάμεσα σ'αὐτοὺς ματωμένους νεκροὺς, ἀκουμπισμένος μὲ τὰ δυό του χέρια στὸ σπασμένο του γυμνὸ σπαθί. Ἡ πορφύρα τῆς μάχης εἶν' ἁπλωμένη στὰ πλευρά του.

—Κάποιος ἀπὸ σᾶς ποὺ χαρούμενοι καὶ δυνατοί, σὰν κοτσύφια στὰ φυλλώματα τῶν θάμνων, γελοῦσατε καὶ τραγουδοῦσατε μὲ γεμάτη φωνὴ σήμερα τὸ πρωΐ, ἔχει ἀκόμα λίγη ἀναπνοή ;

Ὅλοι εἶνε βουβοί. Ἡ περικεφαλαία μου εἶνε σπασμένη, ἡ πανοπλία μου τρύπια καὶ τὸ δρεπάνι μου ξεκαρφώθηκε. Τὰ μάτια μου στάζουν αἷμα. Ἀκούω ἕναν ἀπέραντο ψίθυρο παρόμοιον μὲ τὰ οὐρλιάσματα τῆς θαλασσας καὶ τῶν λύκων.

—Ἔλα λοιπὸν ἀπὸ δῶ, ὦ κοράκι, ὦ γενναῖε ἀνθρωποφάγε, ἀνοιξέ μου τὸ στῆθος μὲ τὸ σιδερένιο σου ράμφος. Θὰ σᾶς ξαναύρῃς αὔριο ἴδιους ὅπως εἴμαστε σήμερα. Πήγαινε τὴν καρδιά μου ὁλόζεστη στὴν κόρη τοῦ Ὑλμέρ.

Στὴν Ὑψαλα, ὅπου οἱ κάτοικοί της πίνουν τὴν καλὴ μπύρα καὶ τραγουδοῦν τσιγκρίζοντας τὶς χρυσόκουπες, πέτα γοργά, ὦ ἀλήτη τῶν βουνῶν! Ζήτησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ δόσ'της τὴν καρδιά μου.

Στὴν κορφὴ τοῦ πύργου ποῦ φωλιάζουν οἱ καλιακοῦδες θὰ τὴν ἰδῇς ὀρθή, ὁλόλευκη, μὲ μαῦρα μακριὰ μαλλιά. Δυὸ μαλαματένια σκουλαρίκια κρέμονται ἀπὸ τ' αὐτιά της, καὶ τὰ μάτια της εἶνε πιὸ καθαρὰ κι' ἀπὸ τὸ ἀστέρι τῶν ὡραίων βραδιῶν.

Πήγαινε, σκοτεινὲ ἀγγελιοφόρε! Πές της πῶς τὴν ἀγαπῶ καὶ πῶς, ναί, ἡ καρδιά μου! Θὰ τὴ γνωρίσῃ γιατὶ εἶνε κόκκινη καὶ γερὴ κι' ὄχι χλωμὴ καὶ φοβισμένη. Κι' ἡ κόρη τοῦ Ὑλμέρ, ὦ κοράκι, θὰ σοῦ χαμογελάσῃ!

Ἐγὼ πεθαίνω. Τὸ αἷμα μου κυλᾶ ἀπὸ εἴκοσι πληγές. Ἔζησα τὴ ζωή μου. Πιέτε, ὦ λύκοι, τὸ ἄλικο τὸ αἷμα μου. Νέος, ἀνδρεῖος, γελαστός, ἐλεύθερος καὶ πρὶν νὰ μαραζώσω φεύγω καὶ πάω νὰ καθήσω μὲ τοὺς θεούς, στὸν Ἥλιο.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ἕνα ἐπικίνδυνο ταξεῖδι. Τὰ γραφικὰ τοπεῖα καὶ ἡ σκληρὴ πραγματικότης. Ὁ ἄγρυπνος ἀστυφύλακας. Ἕνας ληστὴς κάτω ἀπ' τὸ τραῖνο. Ἡ σύλληψις του. Τί ὡμολόγησε. Ἕνα σατανικὸ σχέδιο. Ἡ ληστρικὴ συμμορία ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Τί ἐπηκολούθησε. Ἡ ἐκστρατεία τῶν ἀστυφυλάκων. Μάχη μὲ τοὺς ληστάς. Τὸ ταξεῖδι συνεχίζεται. Ἡ ἰδιαιτέρα φρουρὰ τῆς Σάρρας Μπερνὰρ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς Σάρρα Μπερνάρ, ἡ ὁποία στὴν ἐποχή της εἶχε ἀναστατώσει τὸν κόσμο μὲ τὴν τέχνη της, σὲ κάποια περιοδεία της, λίγο ἔλλειψε νὰ πέση θῦμα ληστρικῆς ἐπιθέσεως. Ἴδιοῦ πᾶς διηγεῖται ἡ ἴδια τὸ ἄγνωστο αὐτὸ ἐπεισόδιο στὰ ἀπομνημονεύματά της :

«Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ βρισκόμουν μὲ τὸ θίασό μου στὴν Ἀμερικὴ κι' εἴχαμε ξεκινήσει ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, ὅπου δώσαμε μερικὲς παραστάσεις, κατευθυνόμενοι γιὰ τὴν Κιγκιννάτη.

»Στὴ μακρὴ εἰδικὴ ἁμαξοστοιχία, τῆς ὁποίας ἐπιβαίναμε, εἶχα ζητήσει νὰ προστεθῇ τὸ βαγόνι μας τελευταῖο στὸ συρμό, γιὰ νὰ μπορέσωμε ἔτσι ν' ἀπολαύσωμε πιὸ ἄνετα τὰ θαυμαστὰ τοπεῖα καὶ τὶς φυσικὲς καλλονὲς τοῦ τόπου.

»Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δέκα λεπτὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἀναχώρησί μας, ὅταν στὸν ἀκριβὸ ἐξώστη ποὺ στεκόμουν, ἔσυψε ἄξαφνα ἀποπάνω μου ἕνας ὑψηλόσωμος ἀστυφύλακας, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα κάτωχρος καὶ γεμᾶτος ἀγωνία :

»—Κυρία, μπᾶτε μέσα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !...

»Κατάλαβα πὼς κάποιος κίνδυνος μὲ ἀπειλοῦσε καὶ ὑπάκουσα στὴ σύστασί του, χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβή.

»Στὸ μεταξὺ ὁ ἀστυφύλακας χτύπησε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ πρὶν ἀκόμα τὸ τραῖνο σταματήσῃ καλὰ-καλὰ ἔγνεψε σ' ἕναν συνάδελφό του, πῆδησαν μαζὺ ἔξω ἀπ' τὸ τραῖνο, τρύπωσαν κάτω ἀπὸ αὐτὸ καὶ σὲ λίγο τοὺς εἶδα νὰ ξαναπροβάλουν, κρατῶντας ἕναν ἄνθρωπο, ὁπλισμένο ὡς τὰ δόντια !

»Στὴν ἀρχή, ὁ ἀγνώστος ποὺπιασαν, δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε, ἀλλὰ ὅταν τοῦ ἀκούμησαν τὰ περίστροφά τους στὸν κρόταφο, ἀναγκάστηκε νὰ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια ἐκθέτοντας λεπτομερῶς τὸ σχέδιό του.

»Εἶπε δηλαδὴ ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ συμμορία τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κλέψουν τὰ κοσμήματά μου.

»Τὸ σχέδιό τους ἦταν νὰ ἀποσπάσουν τὸ βαγόνι μου ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ἁμαξοστοιχία, μεταξὺ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ Κιγκιννάτης, σ' ἕνα ἔρημο μέρος, κι' ἔτσι νὰ πραγματοποιήσουν χωρὶς ἐνοχλησι τοὺς σκοπούς τους.

»Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ γινότανε τὴ νύχτα. Κι' ἐπειδὴ τὸ βαγόνι μου ἦταν τὸ τελευταῖο ὅλων, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ δυσκολία στὴν ἐπιχείρησί τους.

»Ἀκουα περίφημη τὶς ὁμολογίες του καὶ ὅταν τελείωσε ἡ ἀνάκρισί του πρόσεξα πὼς ἦταν ἕνας ἀληθινὸς γίγας, μὲ σῶμα ρωμαλέο καὶ μὲ χέρια πολὺ δυνατά.

»Εἶχε προσκολληθῆ κάτω ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἀνάμεσα στοὺς τροχούς, βαστωμένος ἀπὸ κάτι χοντρὰ καὶ πλατειὰ πέτσινα λουριὰ καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ ἐνεργήσῃ.

»Ἡ γενναιότης κι' ἡ ψυχραιμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, μοῦ ἐπροξένησαν ἐξωφρενικὴ ἐντύπωσι καὶ μ' ἔκαμαν νὰ διατεθῶ εἰνοϊκὰ ἀπέναντί του. Εἶχε διηγηθεῖ ἀκόμα ὅτι πιὸ πέρα, ἐκεῖ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ληστεία, περίμεναν ἄλλοι ὀχτὼ σύντροφοί του ὁπλισμένοι καὶ ἕτοιμοι πρὸς δρᾶσι...

»Μᾶς ἐβεβαίωσε ὅμως ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἔκαναν κανένα κακό, ἀρκεῖ νὰ μὴν τοὺς ἐφέρναμε ἀντίστασι. Δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ παρὰ ν' ἁρπάξουν τὰ κοσμήματά μου καὶ τὰ χρήματα ποὺ βαστοῦσε ὁ γραμματέας μου ἀπάνω του, δυὸ χιλιάδες τρακόσια δολλάρια ἐν ὅλῳ.

»—Ὤ, ἐπᾶς, μαντάμ, εἶπε ὁ ληστὴς ἀπευθυνόμενος σὲ μένα, δὲν θὰ σᾶς πειράξωμε καθόλου... Ὄχι, βέβαια. ἀπὸ φόβο γιὰ τὸ ὡραῖο περίστροφο ποὺ ἔχετε ἐπάνω σας... Εἴχαμε ἀποφασίσει, βέβαια, νὰ σᾶς τὸ πάρωμε, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸ ἔχωμε ὡς ἐνθύμιο !...

»Κατὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας τότε, πρὶν ἀπὸ τὸ δικό μας τραῖνο ἐστάλη μιὰ ἐμπορικὴ ἁμαξοστοιχία, στὴν ὁποία ἐπέβησαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κατεβοῦν στὸ μέρος ποὺ εἶχε ὁρίσει ὁ συλληφθεὶς ὡς τόπο τῆς ληστείας. Ἔτσι συνελήφθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ὀχτὼ σύντροφοί του, πρὶν προφτάσουν νὰ ἐκτροχιάσουν τὴν ἁμαξοστοιχία, παρ' ὅλη τὴ λυσσώδη ἀντίστασι ποὺ ἀντέταξαν. Ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ μάλιστα μόνον οἱ τέσσερες πιάστηκαν ζωντανοί. Ἕνας σκοτώθηκε ἐπὶ τόπου κι' οἱ ἄλλοι δυὸ πληγώθηκαν θανάσιμα καὶ ξεψύχησαν σὲ λίγο.

»Ὅσο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ θίασό μου, ἀναχωρήσαμε ἀργότερα, ἀλλὰ σ' ἕνα βαγόνι ποὺ βρισκότανε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλλα καὶ στὸ διάδρομο τοῦ ὁποίου φρουροῦσε ἕνας ἀστυφύλακας πληρωνόμενος ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο μου.»